

1.

Где је Мрвица

„Пожури, Џек“, довикнула је Ени.

Трчала је ка шуми Жапчевог Рукавца.

Џек је ишао за њом.

„Још је овде!“, узвикнула је Ени.

Кад ју је Џек сустигао, стајала је уз високи
храст.

Погледао је нагоре. Чаробна кућица на др-
вету блистала је на поподневном сунцу.

„Стижемо, Мрвице!“, викала је Ени.

Ухватила се за морнарске лествице и кре-
нула горе.

Џек ју је пратио. Пели су се и пели. Коначно су стигли до кућице.

„Мрвице?“, позвала је Ени.

Џек је скинуо ранац. Погледао је око себе.

Зрак сунца је косо обасјавао гомилу књига – књига о нинџама, гусарима, мумијама, витезовима и диносаурусима.

Слово „м“ се пресијавало на дрвеном поду. Било је то слово Моргане ле Феј.

„Чини ми се да нема Мрвице“, казао је Џек.

„Питам се куд ли је нестала“, рекла је Ени.

„Откуд знаш да је Мрвица *она*?“, питао је Џек.

„Једноставно знам“, одговорила је Ени.

„О, брате“, уздахнуо је Џек.

Цију!

Ени се насмејала. „Погледај, Џек!“

Преко пода се мицала ружичаста сокница. Претходног дана је Ени претворила своју

чарапу у креветац за Мрвицу.

Ени је дохватила ту гужвицу.

Цију.

Бело-мрки мишић је провирио из чарапе.

Својим крупним очима загледао се у Ени па у Цека.

Џек се засмејао. „Здраво, Мрвице“, казао је. „Хоћеш ли нам и данас помоћи?“, питала је Ени.

У старом Јапану Мрвица им је помогла кад су се изгубили.

„Морамо да пронађемо још три предмета за Моргану“, објаснила је Ени.

Џек је гурнуо наочаре уз нос. „Пре свега морамо да пронађемо неки траг који ће нас упутити одакле да почнемо“, казао је.

„Чик погоди“, рекла је Ени.

„Шта?“, питао је Џек.

„Не треба да тражимо далеко.“ Показивала је у угао кућице.

У сенци је стајала отворена књига.